

РЕШЕНИЕ

№ 10265

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11725** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба с вх. № 26843/31.10.2025г. подадена от К. Ю., (К. У.), гражданин на Н., [дата на раждане], притежаващ паспорт № РА 1644914 / 09.05.2023г., чрез адв. Р. К. АК - С., срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ (ЕРПР) с рег. № 5364р-23132 от 11.10.2025г., постановен от зам. директор на Дирекция „Миграция“ – МВР по заявление от 08.05.2024г. с рег. № 326000-4766/08.05.2024г. – посочено в отказа като заявление рег. № 326000-4876/09.05.2026г.

В жалбата се твърди незаконосъобразност и неоснователност на постановения отказ. Сочи се, че същия е постановен единствено въз основа липсата на положително становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, като за основание е посочен мотивът- „постановен отказ за издаване на виза Д“. Като основания за това е посочен факта, че видно от стр.9 на паспорт № РА1644914 изд. на 09.05.2023г. на жалбоподателя е издадена виза тип „Д“ №[ЕИК]. Наведени са твърдения за евентуална неточност по отношение на имената на заявителя, които са довели до отрицателното становище на ДАНС, както и възможността да е допусната техническа грешка. С позоваване на трайно установената практика съгл. чл. 142, ал. 1 от АПК за преценката на съответствието на административния акт с материалния закон към момента на издаването му и че след установяване на нова факти от значение за делото, преценката на които се извършва към момента на приключване на устните състезания, предвид вече издадената виза тип „Д“ е предпоставка за незаконосъобразност на постановеният отказ. С тези доводи се иска отмяна на

оспорения административен акт ведно с произтичащите последици от това.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Р. К., поддържа жалбата и претендира отмяна на отказа за издаване на разрешение за пребиваване и работа. Претендира присъждане на направените в производството разноски, за държавна такса и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, за които представя списък.

Ответникът – заместник директора на дирекция „Миграция“ - МВР, чрез процесуалния си представител юр. Т., счита жалбата за неоснователна и недоказана, поради което моли същата да бъде отхвърлена. Сочи като безспорно установено отрицателното становище на ДАНС, на което се е позовал административният орган при издаване на обжалвания отказ. Обръща внимание, че становището на ДАНС е задължително за органа и същият, като обвързан от него следва да го вземе в предвид. Позовава се и на факта, че относно жалбоподателя има издаден отказ за виза, респективно лицето не отговаря на условията на ЕРПР. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Първо отделение, 87 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че работодателят на К. Ю., (гражданин на Н., [дата на раждане], притежаващ паспорт № РА 1644914 / 09.05.2023г., „Е.Миролио“ ЕАД с ЕИК BG119603547 е подал в дирекция „Миграция“ при ОДМВР – Я. заявление на 08.05.2024г. Същото е регистрирано с вх. № УРИ 326000-4766/08.05.2024г. Заявлението е за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и, от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002“.

Заявлението с приложените към него документи е изпратено с писмо рег. № 536400-46998/06.06.2024г. на началник сектор „ПЕСПР“ (л.47) до изпълнителния директор на Агенция по заетостта и до Държавна агенция „Национална сигурност“ за становища относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда на чужденец К. Ю., [дата на раждане], гражданин на Н., и съответствието на заявлението с чл.41, ал.1, т.2 от Закона за ДАНС.

С писмо № М-10592/06.06.2024 г. (л.45), изпълнителният директор на Агенция по заетостта е уведомил зам. директора на дирекция „Миграция“ – МВР, че по заявление с рег. № 32600-4876/09.05.2024г. подадено от заявителя „Е.МИРОЛИО“ ЕАД с ЕИК BG119603547 е постановено положително становище относно наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с ЕРПР за лицето Ю. К..

В автоматизираната информационна система „Единен регистър за чужденци“ ДАНС е представила отрицателно становище.

Извършена е и справка в Националната визова информационна система, от която органът издал административния акт е приел, че за чужденец е постановен отказ за издаване на виза "Д".

На основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, предвид приетите обстоятелства, че на чужденец е отказана виза тип „Д“ и същият не отговаря на условия на чл. 24и и на основание чл. 22, ал.4 от ЗЧРБ на непалския гражданин е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа

тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

При така установените фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна, за която оспореният с нея административен акт е неблагоприятен, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореният отказ с рег. № 5364р-23132/11.10.2025 г. е издаден в писмена форма, притежава задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1 - 8 АПК и е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ, съгласно приложената заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г. издадена от Директорът на дирекция "Миграция", на зам. директора на дирекция „Миграция“ – МВР комисар М. Д. са делегирани правомощия и са определени функции по издаване и отказ за издаване на разрешение за краткосрочно, продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване. Със Заповед рег. № 5364з-3306/07.12.2022г. е изменена заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г., като е създадена т.1.1 със следния текст: „т.1.1 прекратяване на административните производства по предоставяне правото на краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване“.

С жалбата са представени следните писмени доказателства: писмо от МВР, Дирекция „Миграция“ до фирма „Е.Миролио“ ЕАД – рег. № 536400-56564/09.07.2024г. ; Копие на страница от паспорт на К. Ю. съдържащо визов стикер за виза тип „Д“ №[ЕИК] с валидност 01.08.2025г. до 01.02.2026г. (л.9) , видно от която е и регистрирано влизане на лицето в Република България на 16.09.2025г.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ, които норми са посочени като правно основание за издаване на оспорения отказ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

На основание чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

В чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) изрично е предвидено, че достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

В съответствие с горепосочената норма, за да получи чужденец разрешение за пребиваване, същият следва да отговаря на условията за достъп до пазара на труда. В чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, е предвидено, че в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11, Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

Видно от доказателствата по делото Агенция по заетостта е дала положително становище с писмо № М-10592/06.06.2024г. относно наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда, спрямо Ю. К. при работодателя "Е. Миролио" ЕАД.

Поради констатиран отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "Д" във визовата система, макар и да е получил положително становище от Агенция по заетостта за достъп до

пазара на труда, административния орган е преценил, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на разрешение за пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Видно от представено по делото копие на страница от паспорт на К. Ю., чуждият гражданин към момента на издаването на оспореният административен акт е имал визов стикер за издадена виза тип „Д“ №[ЕИК] с валидност 01.08.2025г. до 01.02.2026г. (л.9) , видно от която е и регистрирано влизане на лицето в Република България на 16.09.2025г., поради което неясно остава за настоящият съдебен състав позоваването от страна на административния орган, като основание за постановения отказ на факта за отказана виза тип „Д“ на жалбоподателя. От представена по делото с преписката извадка – разпечатка от визовия регистър от дата 07.11.2025г. , приложена по делото л. 37 и л.166 - относно лице с паспорт № РА1644914 са налични два записа: първия от 24.09.2024г. е за отказана виза и вторият от 15.05.2025г. за издадена виза. Като се вземе предвид датата на издаване на оспореният отказ с рег. № 5364р-23132 от 11.10.2025г., постановен от зам. директор на Дирекция „Миграция“ – МВР – то може да се направи обоснован извод, че дори при извършената проверка преди издаването му и двата записа са били налични, т.е. при проверката е била видна издадената виза на К. Ю.. За пълнота следва да се отбележи, че и в двата случая в графа бележки е посочено, че е относно искане на работодател „Е. Миролио“ ЕАД .

От гореизложеното следва извода, че към момента на издаване на оспореният административен акт жалбоподателят е притежавал виза по чл. 15, ал. 1, като и е отговарял на условията за получаване на достъп до пазара на труда с оглед положителното становище изразено от АЗ и представеното копие от паспорта му като доказателство по делото..

По отношение на твърденията на ответника, както и визираните като основания за издаденият отказ, че при съгласувателната процедура осъществена с ДАНС, агенцията е дала отрицателно становище по делото е представена Справка за лица с отрицателно становище на ДАНС по заявления в периода 18.09.2022 до 18.10.2025г. л.163-165 от която е видно на стр. 164, че лицето К. Ю. фигурира в изготвеният списък.

Съгласно чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Р. България се осъществява въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност" и същото има задължителен характер за дирекция "Миграция". В случая, изрично становище няма данни да е изготвяно, като и такова не бе представено по делото.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

С Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. В глава пета от инструкцията се регламентира Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ.

Съгл. чл. 17. Дирекция "К. отношения" в срок до три работни дни след получаване на заявленията за издаване на визи ги изпраща на ДМ – МВР и ДАНС, за съгласуване. Визите, подадени на основание чл. 24и, чл. 24к, чл. 33к и чл. 33л от Закона за чужденците в Република България,

постъпват автоматично през НВИС в ДАНС, без да се препращат от ДКО.

Видно от гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че при издаването на визата тип „Д“, на жалбоподателят видно от визовият стикер положен на паспорта му, неговото заявление е преминало през задължителна съгласувателна процедура с ДАНС относно кандидатстването му за издаване на такъв тип виза видно от заложената съгласувателна процедура в Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. С оглед факта, че на жалбоподателя е била издадена такъв тип виза, се следва и заключението, че при процедурата по издаване на визата ДАНС е дала положително становище, в противен случай на жалбоподателя не би следвало да бъде издадена конкретната виза тип „Д“.

От изложеното може да се направи обоснован извод, че при издаването на оспорения акт е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 24и от ЗЧРБ относно жалбоподателя са били налице и двете кумулативни предпоставки за получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа", а именно: чужденецът е отговарял на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и е притежавал виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ за дългосрочно пребиваване тип "Д".

Липсата на фактически основания за постановения отказ навежда за съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

За пълнота, настоящият съдебен състав обръща внимание, че номерът на заявлението, подадено от жалбоподателя за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и от Закона за чужденците в Република България е рег. № 326000-4766/08.05.2024 г., а не рег. № 326000-4876/09.05.2024 г., както е посочено в оспорения отказ, който номер е въведен като регистрационен на писмото от зам. – директора на ОДМВР – Я. до директора на дирекция „Миграция“, с който е изпратено заявлението по компетентност (л.48).

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на К. Ю. , гражданин на Н. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 и т.4 от АПК, поради което следва да бъде отменен.

С оглед факта, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на К. Ю. , гражданин на Н. и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро. Предвид представения по делото договор за правна защита и съдействие, според който процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, на адвокат Р. К. К. следва да бъде присъдена сумата от 511,29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 38, ал. 1 от същия закон във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, при условията на предоставена безплатна правна

помощ. Разноските следва да се възложат на Дирекция „Миграция“, МВР.
Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 87 състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Ю., гражданин на Н., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № РА 1644914 / 09.05.2023г., Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“с рег. № 5364р-23132 от 11.10.2025г., постановен от зам. директор на Дирекция „Миграция“ – МВР по заявление от 08.05.2024г. с рег. № 326000-4766/08.05.2024г. – посочено в отказа като заявление рег. № 326000-4876/09.05.2026г..

ИЗПРАЩА преписката на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново разглеждане и произнасяне по заявлението на жалбоподателя К. Ю. съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“, МВР да заплати на К. Ю., гражданин на Н., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № РА 1644914 / 09.05.2023г. сума в размер на 5,11 € (пет евро и единадесет евроцента) представляващи разноски за заплатената държавна такса.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“, МВР да заплати на адв. Р. К. К. от АК- С. с код по булстат[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица]-6 сумата от 511,29 (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата безплатна правна защита и съдействие.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: